

Mandag d. 16. september og onsdag d. 18. september kl. 18.00. *DJANGO THE KING OF SWING*

DJANGO THE KING OF SWING. Frankrig 2017. Instr.: Étienne Comar. Manus: Étienne Comar. Medv.: Reda Kateb, Cécile de France og Bea Palya. Længde: 117 min.

Fra 1910 til 1953 levede den store fransk-belgiske guitarist og jazzmusiker Django Reinhardt. I begyndelsen af filmen skildres han på toppen af sin karriere som bandleder i det tyskbesatte Paris i 1943. Her begynder det imidlertid at gå op for ham, at han ikke bare kan være en uafhængig musiker, der gør, som det passer ham, fordi han i kraft af sit sigøjnerblod befinder sig i en risikofyldt situation. Som det går med jøderne under nazismen, begynder det også at gå med sigøjnerne: De forfølges og slås ihjel. Filmen gengiver sidenhen den periode, hvor Django er på flugt. Først til et område nær den schweiziske grænse og til sidst til Schweiz, hvor det lykkes ham at komme i sikkerhed. I perioden, mens han venter på at komme over grænsen, kommer han tæt på sin egen oprindelse, da han kommer i kontakt med en gruppe omrejsende sigøjnere og bliver vidne til deres levevis og musik. Han når også at mærke ydmygelsen ved kun at være tålt af den tyske besættelsesmagt pga. sin musik, men oplever samtidig glæden ved at kunne forføre dem med sin kunst og derved hjælpe modstandsbevægelsen. Filmen er naturligvis fuld af dejlig musik.

Mandag d. 7. oktober og onsdag d. 9. oktober kl. 18.00. AGA

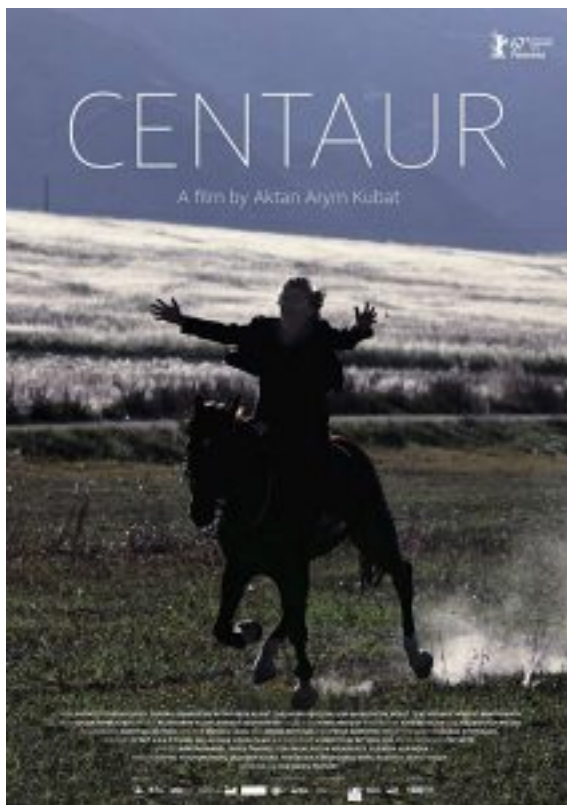
ÁGA. Bulgarien, Tyskland, Frankrig 2018. Instr.: Milko Lazarof. Manus: Milko Lazarof og Simeon Ventsislavov. Medv.: Mikhail Aprosimov, Feodosia Ivanova og Sergei Egorov. Længde: 96 min. Filmens instruktør er bulgarsk og dens finansiering tysk og fransk, men den føles på alle måder rundet af den oprindelige sibiriske kultur, hvori den foregår. De to hovedpersoner er et gammelt par af egnens oprindelige befolkning, der holder deres folks traditioner i hævd. De bor i en såkaldt yurt (et rundt telt), og dagens og årstidernes rytme har været den samme i mange år. Men manden, Nanook, har lagt mærke til, at tøjret kommer tidligere, end det plejer, og at der er mindre vildt at jage. Tingene er ikke længere, som de var engang. En ung mand kommer på besøg og bringer nyt om deres datter, Ága, som forlod dem efter et skænderi og nu arbejder i en diamantmine i en for dem fremmed kultur. De enes om at besøge hende. Historien folder sig blidt ud med en eftertænksom men aldrig kedelig rytme, og begge hovedrolleindehavere yder formidable præstationer. Det er en meget stille men ligetil og lettilgængelig fortælling om sorg og forsoning.

Mandag d. 21. oktober og onsdag d. 23. oktober kl. 18.00. *BEAST*

BEAST. Storbritannien 2017. Instr.: Michael Pearce. Manus: Michael Pearce. Medv.: Johnny Flynn, Jessie Buckley og Geraldine James. Længde: 107 min.

Den 27-årige Moll bor sammen med sin velhavende og konservative familie på kanaløen Jersey. Hun holdes på mange måder i et jerngreb af sin iskolde og manipulerende mor. Hvorfor? Det må gå galt! Det gør det også, da hun møder den smukke og mystiske Pascal, der både er omstrejfende krybskytte og på enhver måde vild og utilpasset. De indleder et vildt, eksplosivt forhold, der minder om Heathcliffs og Catherines forhold i romanen "Stormfulde højder". Men filmen er ikke en kærlighedshistorie, som tager os ind i kærlighedens væsen. Primært handler den om, hvad der får mennesker til at handle, som de gør, og genremæssigt er den en thriller, ja, faktisk en gyser. På den lille ø er der nemlig i løbet af de seneste år fundet ligene af flere teenagepiger. Mistanken rettes selvfølgelig mod Pascal, men sandheden er ikke så enkel. Filmens afdækker på foruroligende og fremragende vis de flydende grænser, der er mellem lys og mørke, det normale og det afvigende, uskyld og skyld, offer og bøddel – temaer, der ligger fint i tråd med filmens titel. Skuespillet er intenst og helt overbevisende, og fotograferingen understreger på sublim vis tematikkerne og stemningen. Vi må hele tiden stille spørgsmålet: Hvem eller hvad er Beast?

Mandag d. 4. november og onsdag d. 6. november kl. 18.00. *CENTAUR*

CENTAUR. Kirgisistan, Frankrig, Holland, Tyskland 2017. Instr.: Aktan Arym Kubat. Manus: Ernest Abdyjaparov og Aktan Arym Kubat. Medv.: Aktan Arym Kubat, Taalakian Abazova og Bolot Tentimyshev. Længde: 89 min.

Aktan Arym Kubats film *Centaur*, som han selv spiller titelrollen i, tager os med på landet i Kirgisistan. Her bor Centaur med sin døvstumme kone og lille søn, som han fortæller gamle hestelegender, skønt ægteparret frygter, at sønnen også er døvstum. Alt imens flirter Centaur med enken Sharapat, der sælger hans yndlingsbrændevin på torvet. Men hans altoverskyggende lidenskab er heste. Centaur er af den formening, at kirgiserne nedstammer fra det mytologiske væsen kentauren, halvt menneske, halvt hest, og af og til stjæler han den lokale matador Karabays væddeløbsheste for at ride dem ud over stepperne i måneskinnet, i hvad der ligner ekstase. Egnens rigtige hestetæv, der er Sharapats elsker, stjæler heste for at sælge dem til slagteriet og føler sig kaldet til at lægge en fælde for sin rival. Snart må Centaur forsvare sig foran landsbytribunalet, som ikke forstår hans motiver, fordi de ikke har med penge at gøre. Den imponerende film fortæller historien om en uddøende lokal kultur et sted mellem tradition og modernitet, mellem religion og rationalisme. Det lykkes Kubat at knytte de mange tråde, filmen spinder, sammen til et storladent, tragisk epos. Absolut seværdig.

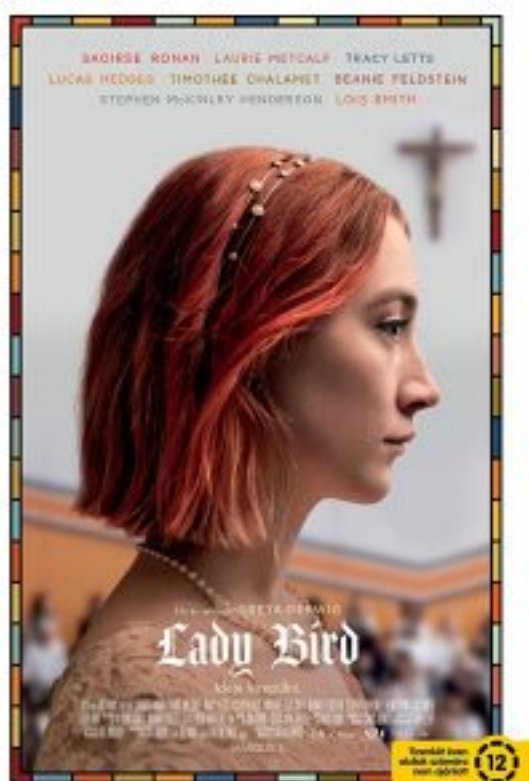

Mandag d. 18. november og onsdag d. 20. november kl. 18.00. BLACKKLANSMAN

BLACKKLANSMAN. USA 2018. Instr.: Spike Lee. Manus: Charlie Wachtel, David Rabinowitz, Kevin Willmott og Spike Lee. Medv.: John David Washington, Adam Driver og Laura Harrier. Længde: 135 min.

Spike Lees comeback på filmscenen er en antiracistisk spændingskomedie og noget så udsædvanligt som en politifilm med en sort helt. Helten, Ron Stallworth, er netop ansat som den første sorte

betjent i Colorado Springs i 1972. Han spilles lunt, følsomt og tørt af John David Washington (søn af Denzel Washington, der spillede Malcom X i Lees film af samme navn). Rons opgave bliver at infiltrere De Sorte Pantere, og da han bliver kæreste med studenterelederen, tager han selv initiativ til at infiltrere det lokale Ku Klux Klan for at blive medlem. Han får hurtigt kontakt over telefonen, men kan ikke som sort deltage i et personligt møde. Derfor får han hjælp fra sin hvide, jødiske kollega, Flip. Og så begynder plottet og forviklingerne med at undergrave klanen indefra. De lokale KKK'ere er indebrændte, indædte og af varierende begavelse, mens deres øverste leder, David Duke, viser sig at være en dannet og helt anderledes udspekuleret racist. BlacKkKlansman bygger på autentiske begivenheder, og Lee har som altid en politisk dagsorden. Således er der sidst i filmen direkte henvisninger til nutidens all-right-racister, som samme Duke, nu ikke længere tilknyttet KKK, er talsmand for. Og i nogle meget stærke scener krydsklippes der mellem eksalterede KKK'ere, der er helt oppe at køre over 1915-stumfilmen "En nations fødsel", og Harry Belafonte, der med grusom detaljerigdom fortæller om en lynchning, han overværede for 50 år siden. En morsom og underholdende film, hvis indhold man ikke lige ryster af sig. Filmen vandt juryens særpris i Cannes i 2018.

Mandag d. 2. december og onsdag d. 4. december kl. 18.00. *LADY BIRD*

LADY BIRD. USA 2017. Instr.: Greta Gerwig. Manus: Greta Gerwig. Medv.: Saoirse Ronan, Laurie Metcalf, Tracy Letts, Lucas Hedges og Timothée Chalamet. Længde: 94 min.

Indiefilmens begavede kronprinsesse, Greta Gerwig, instruktørdebuterer med denne perle af et komediedrama om syttenårige Christines senpubertære kriser i forholdet til familien, kæresterne, den kristne highschool og det forestående collegeliv. Hun er træt af livet i Sacramento, den joviale, arbejdsløse far (Tracy Letts) og den evigt kritiske mor (Laurie Metcalf), ønsker at blive voksen i en fart og flytte langt, langt væk. Identitetsprojektet understreges af det farvede hår og valget af det særprægede navn, der også har givet filmen dens titel. Saoirse Ronans tour de force i hovedrollen matches flot af Metcalfs moderdyr, der aldrig bliver færdig med at opdrage på datteren. Gerwig selv blev Oscar-nomineret for instruktionen, ligesom filmen fik yderligere fire nomineringer for bl.a. bedste film og bedste kvindelige skuespiller.

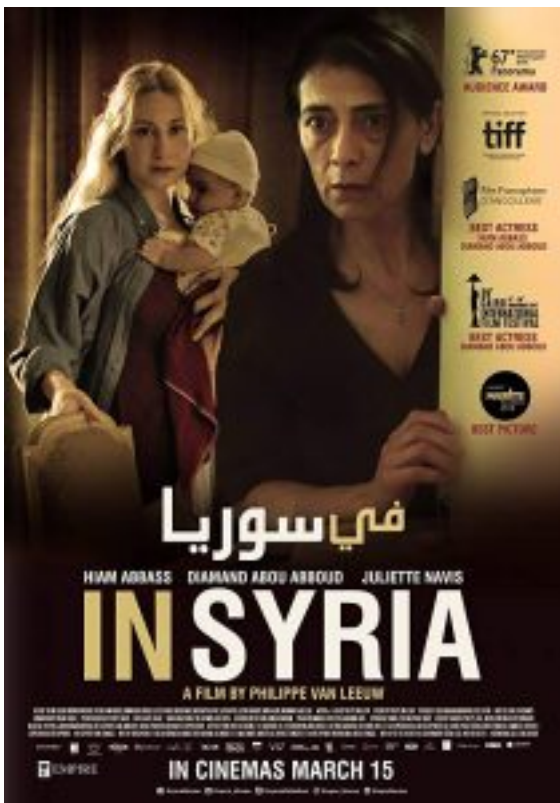

Mandag d. 6. januar og onsdag d. 8. januar 2020 kl. 18.00. SHOPLIFTERS

SHOPLIFTERS. Japan 2018. Instr.: Hirokazu Kore-eda. Manus: Hirokazu Kore-eda. Medv.: Kirin Kiki, Lily Franky og Sosuke Ikematsu. Længde: 121 min.

Den japanske instruktør Hirokazu Kore-eda har med Shoplifters lavet endnu en gribende filmperle, hvor der stilles spørgsmål ved både familiens moral og familiebegrebet. Shoplifters handler om en familie af småsvindlere, der på kærlig vis hutler sig gennem tilværelsen. Faderen, Osamu, og sønnen, Shota, lever af ufarlige smårapsier, som lokalsamfundet tilsyneladende accepterer. Loven er ikke en faktor i deres univers, og da de finder en lille, forladt pige med tegn på børnemishandling, er deres umiddelbare valg ikke at anmelde det men at tage hende til sig. Pigen hedder Yuri, hun er fem år, og hun bliver samlingspunktet for Shibata-familien i deres slidte og overbefolkede forstadshus. Shota sover i et skab, Osamu kæreste og dennes søster kæmper om både soveplads og job, og bedstemor Hatsue dysser de uundgåelige skærmydsler ned. Yuri er den "lillesøster", de ikke vidste, de manglede, men langsomt sætter hendes tilstedeværelse vidt forskellige følelsesmæssige

skred i gang hos de enkelte familiemedlemmer, og forhold, der før var accepterede, bliver der nu set skævt til. Det er hverdagen i familien, der er i fokus, med dens små glimt af næstekærlighed. Først da vi som tilskuere er helt inde under huden på familien, lukkes det omkringliggende samfunds mekanismer ind i fortællingen. Både fordi pigens forældre langt om længe begynder at lede efter hende, og fordi deres ulovlige livsstil altid er i fare. Langsomt åbnes der op for familiens egne hemmeligheder. I et Japan, hvor det traditionelle familiemønster er i opbrud, er det et gennemgående tema for Kore-eda, at en familie ikke er noget, man får. Det er noget, man skaber. Han har tidligere instrueret film som *Min søns familie*, *Efter stormen*, *Søstre* og *Det tredje mord*. *Shoplifters* vandt fortjent guldpalmen i Cannes i 2018. En film, der varmt anbefales alle filmklubber.

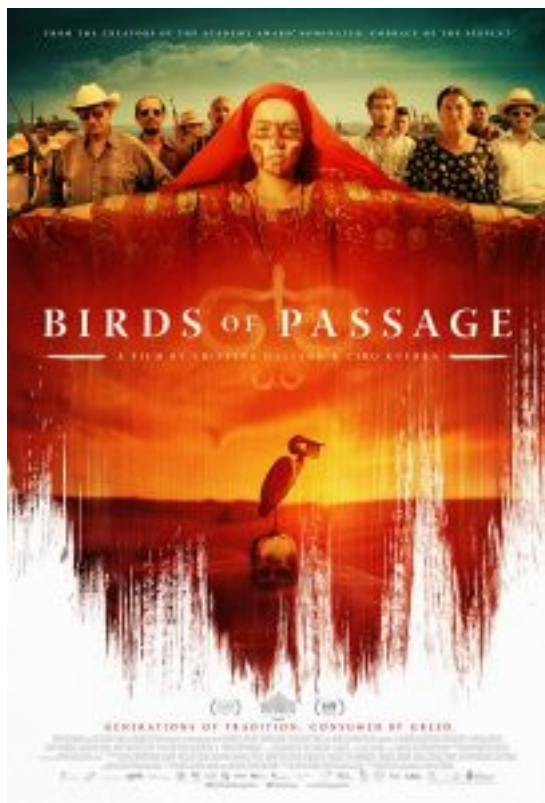

Mandag d. 20. januar og onsdag d. 22. januar kl. 18.00. I SYRIEN

IN SYRIA. Belgien, Fankrig, Libanon 2017. Inst.: Phelipe Van Leeuw. Manus: Phelipe Van Leuw. Medv.: Hiam Abbass, Diamand Bou Abboud og Juliette Navis. Længde: 85 min.

Denne film er ikke endnu en reportage fra krigen i Syrien men et drama om dem, der lever midt i den. Handlingen udspiller sig i en syrisk storbyejendom, hvoraf det meste er smadret. Nærmere bestemt i en barrikaderet lejlighed beboet af den midaldrende husmor, Oum, matriark og nødvendigt

hård negl, hendes børn, en gammel svigerfar og nogle bekendte og naboer. Udenfor er der guerillakrig, indenfor er der en form for hverdag, og Oum forsøger at holde fokus på det, som trods alt hænger sammen. Vi bliver vidner til en overlevelseskraft, som nok er tænkt som repræsentativ for det hårdt prøvede syriske folk og som virker præcist iagttaget og klinger ægte. Skruen strammes for hver scene, og det kan virke som en taktik overført fra Hollywood, men helhedsbilledet forbliver overbevisende, hvis man har viljen til at lade sig rive med.

Mandag d. 3. februar og onsdag d. 5. februar kl. 18.00. TRÆKFUGLE

LE OISEAUX DE PASSAGE. Colombia, Danmark, Mexico 2018. Instr.: Christina Gallego og Ciro Guerra. Manus: Maria Camila Arias. Medv.: Carmina Martinez, José Acosta og Natalia Reyes. Længde: 125 min.

Filmen fortæller historien om mødet mellem et traditionelt stammesamfund og den vestlige markedsøkonomi. Rammen er et landområde i Colombia i 1968. Den forarmede og ikke helt unge Rapayet kan ikke betale den høje medgift for at få sin udkårne, Zaida, datter af en fremtrædende stammeleder, til hustru. Så han begynder at sælge marihuana til amerikanerne. Derved dannes der grobund for velstand men også for griskhed, magtkampe og forbrug, der ikke stemmer overens med de colombianske klaners traditioner. Filmens skabere har forstået, at for at undgå, at denne fortælling kommer til at fremstå som et skabelonagtigt klandrama, må fokus holdes på det usædvanlige miljø og de skæbner, som er centrum i fortællingen. Det er billedernes panoramaperspektiv og det betagende dyk ned i den kulturelle tragedie, der gør Trækfugle til en stor film, selvom den holder sig til en enkelt families undergang.

Mandag d. 24. februar og onsdag d. 26. februar kl. 18.00. LOVELESS

LOVELESS. Rusland, Frankrig, Tyskland, Belgien 2017. Inst.: Andrey Zvyagintsev. Manus: Oleg Negin, Andrey Zvyagintsev. Medv.: Maryana Spivak, Aleksey Rozin, Varvara Shmykova og Matvey Novikov. Længde: 127 min.

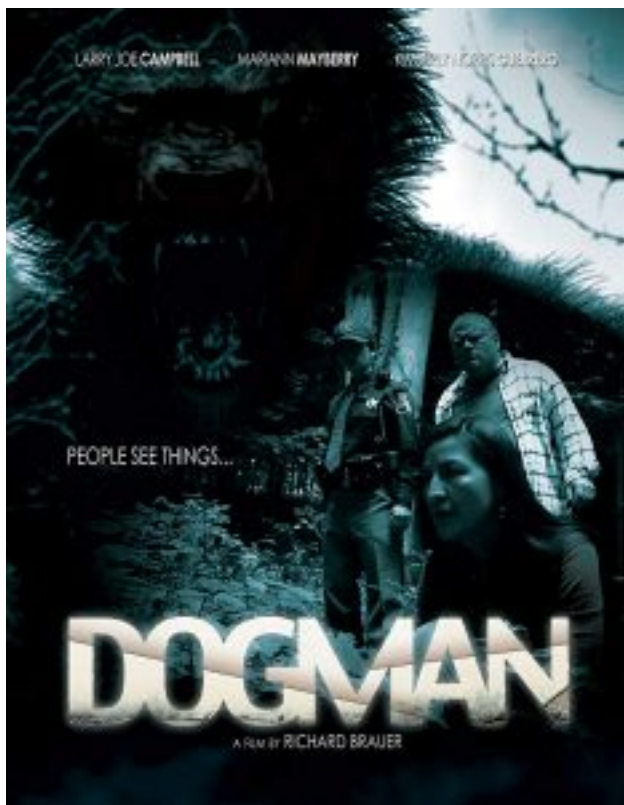
Loveless er et hjerteskrærende skilsmisshedrama, hvori den uelskede, tolvårige Aloysha er et stridspunkt mellem forældrene, som begge ønsker at slippe for ham fremover. Han overværer deres skænderi skjult bag en dør, og hans ensomme gråd, fortvivlelsen i hans øjne og skammen over at være uønsket er som et lydløst skrig, der forfølger én filmen igennem. Næste dag spiser han morgenmad, løber ned ad trappen med sin skoletaske – og forsvinder. Han er etableret som hovedperson, og vi vil gerne følge ham, men får ikke lov. Resten af filmen er en langsom thriller, hvor alvoren sent går op for forældrene. Der sættes en eftersøgning i gang, men hvor skal man lede, når man ikke kender sit barn? Blåtoner i billederne, lange indstillinger, et minutiøst bevægende kamera og dyster musik fører os gennem en kuldslået verden, mens vi håber på, at drengen bliver fundet. Loveless er instrueret af Andrey Zvyagintsev, som tidligere har vundet priser for sin *The Return* (2003) og *Leviathan* (2014). I sin debutfilm, *The Return*, dissekerer han med det moderne Rusland som bagtæppe konsekvenserne af brudte familierelationer. I *Leviathan* er både de nære relationer og det korrupte statsapparat under lup. I *Loveless* skildres et isnende koldt og kynisk russisk samfund, hvor menneskers fokus er deres egne egoistiske behov, og hvor et barns skæbne kan diskuteres på linje med en lejligheds fremtid, alt imens medierne sender propaganda om krigen i Ukraine og svælger i katastrofer, depressioner og dommedagsprofetier. *Loveless* er en barsk, alvorlig og anbefalelsesværdig film. En samfundskritisk fabel om, hvad der sker, når omsorg, kærlighed og fællesskab forsvinder i et samfund.

Mandag d. 9. marts og onsdag d. 11. marts kl. 18.00. *KAPERNAUM*

CAPERNAUM. Libanon, Frankrig, USA 2018. Instr.: Nadine Labaki. Manu: Jihad Hoyoily, Michelle Keservany og Nadine Labaki. Medv.: Zain Al Rafeea Yordanos, Shiferow, Boluwatife og Treasure Bankole. Længde: 121 min.

I den libanesiske film tager instruktøren, Nadine Labaki, emner som racisme, illegale immigranter og mishandlede børn op. Det lyder tungt, men fordi vi møder den tolvårige Zain, der kæmper en kamp for at skabe sig et anstændigt liv i en håbløs verden, bliver vi fanget ind. Ordet Kapernaum er en metafor for rod og kaos, og det er en rammende karakteristik af det sted, hvor Zain vokser op hos sine fattige og småkriminelle forældre med de mange børn. Da hans elleveårige søster dør som følge af en graviditet påført hende af den kioskejer, forældrene har giftet hende væk til, bliver det for meget for Zain, og han stikker af hjemmefra. På sin flugt møder han en etiopisk kvinde, der desperat kæmper for at skaffe sig personlige papirer, og han passer hendes lille barn, når hun er væk. En dag kommer hun ikke tilbage, så derefter må han sørge for både sig selv og barnet. Med opfindsomhed og snarrådighed fortsætter han sin kamp. Som beskuere tror vi på ham, selv da han vil føre retssag mod sine forældre, som han anklager for at sætte børn i verden, som de ikke kan tage sig af. Noget sådant er ikke videre realistisk, men der er en sørgelig pointe: Forældrene har ikke noget reelt valg, fordi børn er deres mulighed for egen overlevelse. Filmen har dokumentariske træk men låner også fra fabel- og eventyrgenre. Den bliver kaldt et mesterværk – under alle omstændigheder, er det en film, man må se.

Mandag d. 30. marts og onsdag d. 1. april kl. 18.00. *DOGMAN*

DOGMAN. Italien, Frankrig 2018. Instr.: Matteo Garrone. Manus: Ugo Chi-ti, Matteo Garrone og Massimo Gaudioso. Medv.: Marcello Fonte, Edoardo Gero og Nunzia Schiano. Længde: 103 min.

Filmen viser os en lille, trøstesløs kystby uden for Napoli. Her møder vi hundeelskeren Marcello, der har to passioner i livet: Deledatteren Alida og hundene, som bliver plejet og passet i hans salon, Dogman. Egentlig vil Marcello bare leve et almindeligt liv i fred med naboer og venner og spille fodbold på det lokale hold. Men for at finansiere dykkerture med datteren driver han en nebengesjæft, nemlig salg af kokain. På den måde bliver han konfronteret med voldspsykopaten Simone. Han terroriserer alle i den lille by, men ingen gør noget – heller ikke Marcello. Men er Marcello ikke i virkeligheden medskyldig i Simones voldelige adfærd, fordi han sælger kokain til ham? Hvad er det for en relation, Marcello har til Simone? Hvorfor holder han hele tiden hånden over ham? Er der en gensidig afhængighed, som mellem underhund og overhund? Marcello træffer nogle måske uforståelige valg, som får fatale konsekvenser. Hvordan det udvikler sig, skal ikke afsløres her, men det er en mørk og dystert film, som er åben for fortolkning: Handler den om misforstået loyalitet, frygtssomhed eller psykologisk fejlslæbning? Er den en tragedie? Uanset hvad, er det stor filmkunst på enhver måde.